

Een Noveen voor Kerstmis

Het Boek van de Hemel

Deel 1

Luisa Piccarreta

De Kleine dochter van de Goddelijke Wil

Op de leeftijd van 17 jaar begon ik (Luisa) mij voor te bereiden op
het Feest van Kerstmis met een noveen.

Ik dacht aan de negen maanden die Jezus in de schoot van zijn
Moeder doorbracht.

Dagelijks mediteerde ik gedurende negen uren
het Geheim van de Menswording.

Dag 1 - 1ste Mirakel van Mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

**De wederkerige, gelijke en sterke Liefde tussen de drie
Goddelijke Personen. De overgrote Liefde voor de mensen.
De ondankbaarheid van de mensen en de mijne.**

Ik ging in gedachten naar het Paradijs en stelde mij
de H. Drievuldigheid voor:

- de Vader zendt de zoon naar de aarde,
- de Zoon, gehoorzaamt onmiddellijk aan de Wil van de Vader,
- de Heilige Geest geeft zijn akkoord.

Mijn geest was verward bij het aanschouwen
- van een zo groot Mysterie,
- een wederkerige, gelijke en sterke Liefde
tussen Hen onderling en ook voor de mensen.

Dan zag ik **de ondankbaarheid** van de mensen
en vooral de mijne.

Ik zou hierbij gebleven zijn,
- niet enkel één uur,
- maar een ganse dag.

Maar een *innerlijke stem* zei mij: „Genoeg.
Kom en aanschouw andere,
grotere wonderen van onze overgrote Liefde.“

Dag 2 - 2de Mirakel van Mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

God die zo groot is in de Hemel was zo beperkt. Hij kon zich helemaal niet bewegen. Hij kon niet eens normaal ademen. "Zie je hoezeer Ik je bemind heb?"

Dan bracht mijn geest mij in de moederlijke schoot.

Ik was zeer verbijsterd **God** te aanschouwen:

**- tot niets herleid en zo beperkt,
Hij die in de Hemel zo groot is.**

Het leek alsof Hij zich onmogelijk kon bewegen.

Ja, Hij kon zelfs niet normaal ademen.

De innerlijke stem zei mij:

„Zie je hoezeer Ik je heb bemind?

Alsjeblief, geef Mij een klein plaatsje in je hart.

Verwijder alles wat niet van Mij is.

**Zo zal je Mij meer vrijheid geven,
en zal Ik Mij meer kunnen bewegen en beter kunnen
ademen.”**

Mijn hart was volledig gesmolten. Ik vroeg om vergiffenis.

Ik beloofde dat ik Hem zou toebehoren.

En ik brak in tranen uit.

Dat zeg ik tot mijn schaamte.

Ik beging immers opnieuw dezelfde fouten.

O Jezus, hoe goed bent U geweest voor dit armzalig schepsel!

**Dag 3 - 3de Mirakel van onze onvoorstelbaar grote Liefde.
Hoezeer heb Ik je bemind en bemin Ik je!**

„Mijn dochter, leg je hoofd tegen de schoot van mijn mama en kijk diep binnenin naar mijn kleine Mensheid.

Mijn Liefde verteerde Mij.

Het vuur, de oceanen, de onmetelijke zeeën van Liefde van mijn Godheid, verteerden Mij. Zij verbrandden Mij tot as en lieten hun vlammen hoog opstijgen. Zij bereikten alles, alle generaties, van de eerste tot de laatste mens.

Mijn kleine Mensheid werd in het midden van zo'n grote vlammen verteerd. Maar weet je wat mijn eeuwige Liefde Mij wou laten verteren? Ah, ***de zielen!***

***Ik was pas tevreden toen Ik hen allen verteerd had
- om hen dan samen met Mij te ontvangen.***

Ik moest allen omvatten. Mijn Liefde had Mij geen rust gegeven indien Ik ook maar één van hen uitgesloten had.

Ach, mijn dochter, kijk goed in de schoot van mijn Mama. Richt je ogen aandachtig op mijn ontvangen Mensheid. Je zal je ziel vinden, ontvangen samen met Mij
- en de vlammen van mijn Liefde die je verteren.

O Hoezeer heb Ik je bemind en bemin Ik je!”

Ik voelde me opgelost in het midden van een zo grote Liefde. Ik was ook niet in staat er uit te gaan.

Maar *een stem riep mij luid en zei:* “Mijn dochter, dat is nog niets.

Druk je dichter tegen Mij aan. Geef jouw handen aan mijn lieve Mama zodat zij ze tegen haar moederlijke schoot kan houden.

Kijk nog eens goed naar mijn kleine ontvangen Mensheid en zie het vierde Mirakel van mijn onvoorstelbaar grote Liefde.”

Dag 4 - 4de Mirakel van Mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

**“Mijn Passie werd samen met Mij ontvangen.
Hoezeer werd mijn kleine Mensheid gemarteld!”**

Mijn dochter, wend je blikken van mijn verterende Liefde af om mijn werkzame Liefde te overwegen.

Elke ontvangen ziel bracht Mij de last van haar zonden, haar zwakheden en passies. Mijn Liefde verplichtte Mij de last van elk van hen op Mij te nemen.

Mijn Mensheid ontving

- niet enkel de zielen, maar - ook het lijden van elk van hen
- en ook de genoegdoening die elk van hen aan mijn hemelse Vader te geven had.

Zo werd mijn Passie samen met Mij ontvangen.

Bekijk Mij goed in de schoot van mijn hemelse Moeder.
Hoezeer werd mijn kleine Mensheid gemarteld!

Kijk goed naar ***mijn klein Hoofdje, omgeven door een doornenkroon.*** Zij duwde sterk tegen mijn slapen en zij liet Mij stromen van tranen vergieten.

Ik kon geen enkele beweging maken om hen te drogen.

O, heb toch medelijden met Mij, droog mijn ogen, nat van zoveel tranen! Jouw armen zijn vrij, jij kan het doen.

Deze doornen zijn *de kronen van zoveel slechte gedachten*, die zich ophopen in de geest van de mens.

Hoezeer prikken zij Mij, meer dan doornen die gegroeid zijn vanuit de aarde!

Kijk nogmaals :

Welke lange kruisiging gedurende negen maanden!

Ik kon geen vinger, geen hand en ook geen voet bewegen.
Ik was steeds onbeweeglijk.
Er was geen plaats om me ook maar een beetje te kunnen bewegen.

Wat een lange en pijnlijke kruisiging!

Daarbij kwamen dan nog
al de slechte werken, die de vorm kregen van nagels,
die mijn handen en voeten voortdurend doorboorden.”

Zo vertelde Hij mij de ene pijn na de andere,
alle martelaarschappen van zijn kleine Mensheid.
Als ik deze allemaal zou moeten vertellen, zou het te lang duren.

Ik begon te wenen en *ik hoorde in mijn binnenste :*
“Mijn dochter, Ik wil je omarmen, maar Ik kan dit niet.
Er is geen plaats. Ik kan niet bewegen. Ik kan het niet doen.
Ik wil bij jou komen maar Ik kan niet stappen.

Omarm jij Mij nu en kom jij bij Mij. Wanneer Ik de
moederschoot verlaat, zal Ik bij jou komen.”

Toen ik Hem in mijn voorstelling omarmde
en nauw aan mijn hart drukte, zei een stem tot mij:

“Genoeg nu, mijn dochter.
Laten wij verder gaan om het 5de mirakel van mijn overgrote
Liefde te overwegen.”

Dag 5 - 5de Mirakel van onze onvoorstelbaar grote Liefde.

**“Laat Mij niet alleen. Mijn Liefde wil jouw gezelschap.”
“Ik ben de Leraar van alle leraren!”**

...“Mijn dochter, verwijder je niet van Mij. Laat Mij niet alleen.

Mijn Liefde wil jouw gezelschap.

Dit is een ander Mirakel van mijn overgrote liefde:

Zij wil niet alleen zijn.

Maar weet je welk gezelschap Zij wil?

Zij wil het gezelschap van het schepsel.

Kijk, in de schoot van mijn mama zijn alle schepselen bij Mij.

Zij zijn samen met Mij ontvangen.

Ik ben bij hen, één en al Liefde.

En Ik wil hen vertellen hoezeer Ik hen bemin. Ik wil met hen spreken om hen te vertellen over mijn vreugden en mijn zorgen.

Ik ben in hun midden gekomen

om hen gelukkig te maken en om hen te troosten.

Ik wil in hun midden blijven, *als een kleine broer*

en elk van hen mijn goederen, mijn Koninkrijk geven,

in ruil voor mijn Leven.

Ik wil hen mijn kussen en mijn liefkozingen geven

en Ik wil met hen spelen.

Maar ach, zij geven Mij zoveel zorgen!

- *Sommigen* lopen weg van Mij.

- *Anderen* zijn doof en verplichten Mij om te zwijgen.

- *Nog andere* verachten mijn goederen.

Zij bekommeren zich niet om mijn Rijk.

Zij beantwoorden mijn kussen en liefkozingen
- met onverschilligheid en nalatigheid tegenover Mij.

Zo veranderen zich mijn Vreugden in bittere tranen.

Ik ben zo eenzaam, al ben Ik omringd door velen!

Hoe zwaar weegt die eenzaamheid op Mij!
Ik heb niemand
- tot wie Ik een woord kan zeggen,
- bij wie Ik mijn hart kan uitstorten, zelfs niet in Liefde.

Ik ben altijd bedroefd en zwijgzaam.
Want als Ik spreek, wordt niet naar Mij geluisterd.

Ach, mijn dochter, Ik vraag je, Ik smeeek je:
laat Mij niet alleen in zoveel eenzaamheid!

Wees goed voor Mij en laat Mij spreken!

Luister naar Mij en open je oor voor mijn Onderrichtingen.
Ik ben dé Leraar van alle Leraren! Ik wil je zoveel leren.

Als je naar Mij luistert, zal je mijn tranen doen stoppen. En Ik zal
Mij met jou verheugen.
Wil jij niet blij zijn samen met Mij?"

En toen ik mezelf aan Hem overgaf en medelijden met zijn
eenzaamheid had,
ging de innerlijke stem verder: "Genoeg! Genoeg!
Ga verder om het zesde mirakel van mijn overgrote Liefde te
overwegen."

Dag 6 - 6de Mirakel van onze onvoorstelbaar grote Liefde.

“Ik ben het eeuwige Licht. De zon is een schaduw van mijn Licht. Zie je waartoe de Liefde Mij gebracht heeft, in welke donkere gevangenis Ik ben?”

“Mijn dochter, kom en vraag mijn lieve mama, om je een klein plaatsje te geven in haar moederlijke schoot. Zo kan je zien in welke pijnlijke toestand Ik Mij bevind.”

Het leek me dat onze koningin Mama, om Jezus tevreden te stellen, een beetje plaats voor mij maakte. Ik ging erheen.

De duisternis was zo dicht dat ik Hem niet kon zien. Ik kon enkel zijn adem horen, terwijl *Hij verder innerlijk tot mij sprak:*

“Mijn dochter,
bemerkt een volgend mirakel van onze overgrote Liefde.

***Ik ben het eeuwige Licht.
De zon is een schaduw van mijn Licht.***

Zie je waarheen de Liefde Mij gebracht heeft, in welke donkere gevangenis Ik ben? Hier is nooit een beetje licht. Het is altijd nacht voor mij, maar een nacht zonder sterren, zonder rust. Ik ben altijd wakker. **Welk lijden!**

Deze gevangenis is zo nauw
- dat Ik niet de kleinste beweging kan maken.
De duisternis is **zo** dicht...
Zelfs mijn adem is zo moeilijk!
Ik adem immers door de adem van mijn Mama.

Voeg hierbij nog de duisternis van de zonden van de schepselen.
Elke zonde was een nacht voor Mij.

*Dit alles samen vormde een afgrond van duisternis
zonder einde.*

Hoe pijnlijk!

O overgrote Liefde!
Jij doet Mij vanuit de onmetelijkheid van Licht en Ruimte
- in een afgrond van duisternis afdalen.
Deze duisternis is zo dicht. En Ik kan niet vrij ademen.

En Ik deed dit alles uit Liefde voor de schepselen.”

Terwijl Hij dit zei, zuchtte Hij.
Het zuchten stikte bijna wegens het plaatsgebrek
en Hij weende.

Ik weende zonder ophouden.
En ik dankte Hem en had medelijden met Hem.
Ik wilde Hem een beetje licht geven met mijn Liefde,
- zoals Hij mij vroeg.

Wie kan alles zeggen?

Dan voegde *dezelfde innerlijke stem eraan toe* :
“Genoeg voor nu.
Ga verder naar het 7de Mirakel van mijn overgrote Liefde.”

Dag 7 - 7de Mirakel van mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

**De ondankbaarheid was de scherpste doorn
die mijn Hart doorboorde.**

“Mijn dochter,

Luister: *In de schoot van mijn hemelse Vader was Ik volmaakt gelukkig. Hier was geen enkel goed dat Ik niet bezat:*

- vreugde, gelukzaligheid, Ik kon over alles beschikken.

De engelen aanbaden Mij eerbiedig en vervulden elke wens.

Ach, ***mijn onvoorstelbaar grote Liefde!***

Ik zou kunnen zeggen: Zij veranderde mijn lot.

Zij sloot Mij op in deze duistere nauwe gevangenis.

Zij ontnam Mij al mijn vreugden, gelukzaligheden en goeds, om Mij te bekleden met alle ellende van de schepselen.

En dit alles gebeurde als een ruil, om hen mijn geschenk te geven, mijn vreugden en mijn eeuwige gelukzaligheid.

Dit zou niets geweest zijn, indien Ik in hen niet de grootste ondankbaarheid en hardnekkige ontrouw gevonden had.

O hoe was mijn eeuwige Liefde verbijsterd door zoveel ondankbaarheid!

En zij weende over de halsstarrigheid en het verraad van de mensen.

De ondankbaarheid was de scherpste doorn die mijn Hart doorboorde, vanaf mijn Ontvangenis tot het laatste ogenblik van Mijn Leven.

Kijk naar mijn klein Hartje. Het is gewond en Het vergiet bloed.

Welk een pijn! Welke martelingen voel Ik!

Mijn dochter, ***wees niet ondankbaar. Ondank is de hevigste pijn voor jouw Jezus. De deur wordt in mijn Gezicht dichtgeslagen. En zij laten Mij buiten verstijven van de kou.***

Bij zoveel ondank stopte mijn Liefde niet.

Zij nam een houding aan van - smeken, onophoudelijk vragen, kreunen en bedelen om liefde.”

Dag 8 - 8ste Mirakel van mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

**De Schepper komt als een pasgeboren kindje om het schepsel te bereiken en geen schrik aan te jagen.
Hij vraagt het hart van de mens als aalmoes.**

“Mijn dochter, laat Mij niet alleen. Leg je hoofd tegen de schoot van mijn lieve Mama. Zelfs aan de buitenkant zal je mijn zuchten en nederig smeken horen.

Toen Ik merkte, dat noch mijn zuchten, noch mijn nederig smeken de schepselen bewoog tot medelijden met mijn Liefde, nam Ik de houding aan van de armste bedelaar.

Ik strekte mijn Hand uit. Ik vroeg hun ziel, als teken van medelijden en tenslotte als aalmoes.
Ik vroeg hun genegenheid en hun hart.

Mijn Liefde wou het hart van de mens veroveren, tegen welke prijs ook. Ik zag dat hij, na deze zeven mirakelen van Mijn Liefde, zich nog altijd verzette en zich doof hield.
Hij bekommerde zich niet om Mij en wilde zich nog niet overgeven.

Mijn Liefde duwde Mij nog verder. Zij had moeten ophouden. Maar neen, Zij wou haar grenzen nog meer overschrijden. Vanuit de Schoot van mijn Mama liet Zij mijn stem horen in elk hart. Zij deed dit op een zo minzame wijze, met vurigste verzoeken en de meest indringende woorden.

Weet je wat Ik hen zei?

‘Mijn kind, geef Mij je hart!

Ik zal je alles geven wat je wenst, op voorwaarde dat jij Mij in ruil daarvoor je hart schenkt. Ik ben vanuit de hemel neergedaald om het te veroveren.

***Alsjeblief, weiger Mij dit niet!
Ontgoochel mijn verwachtingen niet!’***

En Ik zag hen nog weerbarstiger. Velen keerden Mij de rug toe.
Dan begon Ik te kreunen.
Ik vouwde mijn kleine handjes.
En met een stem, verstikt door het kreunen, zei Ik:

‘Ik ben de kleine bedelaar!
Jullie willen Mij jullie hart niet geven, niet eens als aalmoes?

Is dit niet het grootste mirakel van mijn overgrote Liefde:

- dat de Schepper de gestalte aanneemt van een baby om de mens te kunnen bereiken, om hem geen angst aan te jagen?

- dat Hij uiteindelijk als aalmoes om het hart van de mens bedelt?’

Als Hij ziet dat de mens dit niet wil doen, bidt Hij vurig.
Hij kreunt en weent.”

Dan hoorde ik Hem zeggen:

*“En jij, wil jij Mij je hart niet geven?
Of wil jij Mij ook laten kreunen, wenen en bedelen
- om Mij jouw hart te geven?
Wil jij Mij de aalmoes weigeren die Ik je vraag?”*

Toen Hij dit zei, hoorde ik Hem kreunen.
Ik antwoordde Hem:
„Mijn Jezus, ween niet. Ik geef Je mijn hart en al het mijne.“

Dan zei de innerlijke stem: “Ga verder naar het negende mirakel van mijn overgrote Liefde.”

Dag 9 - 9de Mirakel van mijn onvoorstelbaar grote Liefde.

**„Ik ben onophoudelijk gestorven
uit Liefde voor mijn schepselen.“**

„Mijn dochter,

Mijn toestand is nog pijnlijker.

Als je Mij bemint, hou dan je blik steeds op Mij gericht, om te zien of je aan je Jezus een verlichting kan aanbieden.

Een klein lief woordje, een liefkozing, een kus, zal Mij troost geven in mijn wenen en droefheid.

Mijn dochter, nadat Ik acht mirakelen van mijn overgrote Liefde verricht heb, en de mens deze zo slecht beantwoordde, heeft mijn Liefde het nog niet opgegeven.

Zij wou aan het achtste mirakel van mijn overgrote Liefde nog een negende toevoegen.

En dit waren

- verlangens en zuchten brandend als vuur,

- wensen oplaaiend als vlammen van vuur.

Ik wou de moederschoot verlaten om de mensen te omarmen.

Dit bracht mijn kleine Mensheid, die nog niet geboren was in een zo dodelijk lijden,

dat Ik hierbij de laatste adem ging geven.

Maar mijn Godheid die onafscheidelijk was van Mij, gaf mij een slokje leven.

Zo kwam Ik terug tot leven om mijn doodstrijd verder te zetten en terug te keren naar het moment van de dood.

Dit was het negende mirakel van mijn overgrote Liefde:
Dodelijk lijden ondergaan en zonder ophouden uit Liefde sterven voor mijn schepselen.

O wat een lange doodstrijd van negen maanden!
De Liefde verstikte Mij en Zij liet Mij sterven!

Indien de Godheid niet in Mij geweest was,
- en Mij het Leven teruggaf, telkens Ik aan het einde kwam,
dan had de Liefde Mij verteerd,
- vooraleer Ik aan het Daglicht was gekomen.”

Dan voegde Hij eraan toe:

*“Kijk naar Mij:
- hoe Ik doodsangsten lijd,
- hoe mijn hart klopt, moeilijk ademhaalt, brandt!
Kijk naar Mij: Ik sterf !”*

En er was een diepe stilte.
Ik voelde mij sterven. Mijn bloed bevroor in de aders.

Bevend zij ik tot Hem:
„Mijn liefde, mijn leven, sterf niet! Laat mij niet alleen.
U wil liefde en ik zal U beminnen. Ik zal U nooit meer verlaten.

Geef mij uw vlammen, zodat ik U meer kan beminnen en
door Liefde voor U volledig verteerd wordt.”

